

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ปัญหาความรุนแรงในครอบครัวเกิดขึ้นในสังคมมานาน เป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล รวมทั้งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล รัฐจึงมีหน้าที่ต้องให้ความปกป้องคุ้มครองบุคคลไม่ให้ถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จึงได้บัญญัติให้ความคุ้มครอง แก่เด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัวมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากรัฐ ให้ปราศจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม ทั้งมีสิทธิได้รับการบำบัดฟื้นฟูในกรณีที่มีเหตุดังกล่าว ซึ่งส่งผลให้รัฐมีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ออกใช้บังคับ

พระราชบัญญัตินี้มีรูปแบบ วิธีการและขั้นตอนการดำเนินการที่มีลักษณะแตกต่างไปจากการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป ทั้งนี้ นอกจากมีการกำหนดกระบวนการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวแล้ว ยังได้มีการกำหนดมาตรการช่วยเหลือคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว และกำหนดมาตรการในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว เพื่อให้โอกาสผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวกลับตัวและยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างกันในครอบครัว เพื่อรักษาสถานภาพและความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว มุ่งเน้นที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวยิ่งกว่าที่จะมุ่งเน้นการลงโทษตามมาตรการทางอาญา

ตามที่กล่าวในบทที่ 4 ได้มีการร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว พ.ศ. .... ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 นั้น ตามร่างดังกล่าวได้มีหมวดคณะกรรมการนโยบายและยุทธศาสตร์ครอบครัวแห่งชาติ หมวดศูนย์ส่งเสริมสถาบันครอบครัว หมวดศูนย์ครอบครัวในชุมชน หมวดการส่งเสริมและพัฒนาครอบครัว เห็นว่าเรื่องตามหมวดดังกล่าวน่าจะมีการแก้ไขในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 โดยกำหนดให้ออกเป็นระเบียบการปฏิบัติมากกว่า ดังนั้น จึงเห็นว่า

ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มิใช่เป็นการยกเลิกพระราชบัญญัติดังกล่าว

จากการศึกษาและวิเคราะห์ในบทที่ 4 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 พบว่า พระราชบัญญัติดังกล่าวมีความไม่ชัดเจน และเกิดข้อขัดข้องในการบังคับใช้กฎหมาย จึงควรมีการแก้ไขกฎหมายบางส่วนเพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจน และบังคับใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขดังต่อไปนี้

5.2 ข้อเสนอแนะ

ตามที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ในบทที่ 4 แล้ว จึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ดังนี้

1) แก้ไขบทนิยามของคำว่า “ความรุนแรงในครอบครัว” กำหนดให้หมายความรวมถึงการกระทำต่อชีวิตด้วย

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 3 บัญญัติว่า

“ความรุนแรงในครอบครัว” หมายความว่า การกระทำใดๆ โดยมุ่งประสงค์ให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพ หรือกระทำโดยเจตนาในลักษณะที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือบังคับหรือใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมให้บุคคลในครอบครัวต้องกระทำการ ไม่กระทำการ หรือยอมรับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยมิชอบ แต่ไม่รวมถึงการกระทำโดยประมาท

ควรแก้ไขเพิ่มเติม ให้นิยามคำว่า “ความรุนแรงในครอบครัว” หมายความว่า การกระทำโดยมุ่งประสงค์ต่อชีวิตด้วย ดังนั้น ควรแก้ไขเพิ่มเติม ให้นิยามคำว่า “ความรุนแรงในครอบครัว” หมายความว่า การกระทำใดๆ โดยมุ่งประสงค์ให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ สุขภาพหรือชีวิต หรือกระทำโดยเจตนาในลักษณะที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือบังคับหรือใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมให้บุคคลในครอบครัว ต้องกระทำการ ไม่กระทำการ หรือยอมรับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยมิชอบ แต่ไม่รวมถึงการกระทำโดยประมาท

2) แก้ไขบทนิยามของคำว่า “บุคคลในครอบครัว” กำหนดให้หมายความถึงบุคคลในครัวเรือนเดียวกัน กับบุคคลอื่นที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550
มาตรา 3 บัญญัติว่า

“บุคคลในครอบครัว” หมายความว่า คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กิน
ฉันสามีภริยา โดยมีได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใดๆ
ที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

เพื่อให้มีความหมายชัดเจนควรแก้ไขเพิ่มเติมนิยามคำว่า “บุคคลในครอบครัว”
หมายความว่า

(1) บุคคลในครัวเรือนเดียวกัน ได้แก่ บุคคลที่มีความสัมพันธ์ตามหลักสายโลหิต
ได้แก่ ผู้สืบสันดาน ผู้บุพการี ไม่ว่าจะพักอาศัยอยู่ด้วยกันหรือไม่ หรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ตาม
หลักความสัมพันธ์ ได้แก่ คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินฉันสามีภรรยา บุตรบุญธรรม โดยพักอาศัย
อยู่ด้วยกัน รวมถึงสมาชิกในครอบครัวด้วย ได้แก่ บุคคลที่มีความสัมพันธ์เชิงครอบครัวกับคู่สมรส
หรือ ผู้ที่อยู่กินฉันสามีภริยาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เช่น ลุง ป้า น้า อา เป็นต้น

(2) บุคคลอื่นที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน หมายถึง บุคคลอื่นที่
ไม่ใช่บุคคลในครัวเรือนเดียวกัน ตามข้อ 1) ที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

(3) แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 และมาตราอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดให้ความผิดฐานกระทำ
ความรุนแรงในครอบครัวเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550
มาตรา 4 บัญญัติว่า

“ผู้ใดกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัว ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำ
ความรุนแรงในครอบครัว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

ให้ความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้ แต่ไม่ลบเลือนความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น หากการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดฐาน
ทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ด้วย ให้ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอัน
ยอมความได้”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมไม่ให้เป็นการผิดอันยอมความได้ ดังนั้น มาตรา 4 จึงควรบัญญัติ
ใหม่ว่า

“ผู้ใดกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัว ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำ
ความรุนแรงในครอบครัว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

และควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 6 วรรคสองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 4 โดยมาตรา 6 บัญญัติว่า

“เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้พบเห็นการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือได้รับแจ้งตามมาตรา 5 แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ที่เกิดเหตุเพื่อสอบถามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในสถานที่นั้นเกี่ยวกับการกระทำที่ได้รับแจ้ง รวมทั้งมีอำนาจจัดให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการรักษาจากแพทย์ และขอรับคำปรึกษาแนะนำจากจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือ นักสังคมสงเคราะห์ ในกรณีที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะดำเนินคดี ให้จัดผู้นั้นร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ถ้าผู้นั้นไม่อยู่ในวิสัยหรือมีโอกาสร้องทุกข์ได้ด้วยตนเองให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ร้องทุกข์แทนได้”

ดังนั้น มาตรา 6 วรรคสอง จึงควรบัญญัติใหม่ว่า

“เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้พบเห็นการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือได้รับแจ้งตามมาตรา 5 แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ที่เกิดเหตุเพื่อสอบถามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในสถานที่นั้นเกี่ยวกับการกระทำที่ได้รับแจ้ง รวมทั้งมีอำนาจจัดให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการรักษาจากแพทย์ และขอรับคำปรึกษาแนะนำจากจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 7 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 4 โดยมาตรา 7 บัญญัติว่า

“ถ้ามิได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 5 หรือมิได้มีกรร้องทุกข์ตามมาตรา 6 ภายในสามเดือนนับแต่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอยู่ในวิสัยและมีโอกาสที่จะแจ้งหรือร้องทุกข์ได้ ให้ถือว่าคดีเป็นอันขาดอายุความ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและ วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว”

ดังนั้น มาตรา 7 จึงควรบัญญัติใหม่ว่า

“ถ้ามิได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 5 นับแต่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอยู่ในวิสัยและมีโอกาสที่จะแจ้งได้ ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 8 วรรคหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 4 โดยมาตรา 8 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

“เมื่อมีการร้องทุกข์ภายในอายุความตามมาตรา 7 แล้ว ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนโดยเร็วและส่งตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว สำนักงานสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดีต่อศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่ได้ตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว แต่หากมีเหตุจำเป็นทำให้ไม่อาจยื่นฟ้องได้ทันภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ขอคัดฟ้องต่อศาลได้คราวละไม่เกินหกวัน แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสามคราวโดยให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ดังนั้น มาตรา 8 วรรคหนึ่ง จึงควรบัญญัติใหม่ว่า

“ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนโดยเร็วและส่งตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว สำนักงานสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดีต่อศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่ได้ตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว แต่หากมีเหตุจำเป็นทำให้ไม่อาจยื่นฟ้องได้ทันภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ขอคัดฟ้องต่อศาลได้คราวละไม่เกินหกวัน แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสามคราวโดยให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 9 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 4 โดยมาตรา 9 บัญญัติว่า

“เมื่อมีการแจ้งตามมาตรา 5 หรือมีการร้องทุกข์ตามมาตรา 6 แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใด ลงพิมพ์โฆษณา หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีใดๆ ซึ่งภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใดๆ อันน่าจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ในคดีตามพระราชบัญญัตินี้”

ดังนั้น มาตรา 9 จึงควรบัญญัติใหม่ว่า

“เมื่อมีการแจ้งตามมาตรา 5 หรือตามมาตรา 6 แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใด ลงพิมพ์โฆษณา หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีใดๆ ซึ่งภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใดๆ อันน่าจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในคดีตามพระราชบัญญัตินี้”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมโดยตัดมาตรา 12 วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า

“ในกรณีที่มีการขอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้องในความผิดตาม มาตรา 4 ให้พนักงานสอบสวนหรือศาล แล้วแต่กรณี จัดให้มีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการขอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องนั้น และกำหนดให้นำวิธีการตามวรรคหนึ่งเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงโดยอนุโลม โดยอาจรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวประกอบด้วยก็ได้ หากได้ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงและเงื่อนไขดังกล่าวครบถ้วนแล้วจึงให้มีการขอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา 4 ได้

หากผู้ต้องหาหรือจำเลยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนหรือศาลมีอำนาจยกคดีขึ้นคำเนิการต่อไป”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมโดยตัดมาตรา 16 ซึ่งบัญญัติว่า

“เพื่อประโยชน์ในการขอความในคดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว พนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาล แล้วแต่กรณี อาจตั้งผู้ประนีประนอมประกอบด้วยบุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งเป็นบิดามารดา ผู้ปกครอง ญาติของคู่ความหรือบุคคลที่พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือศาลเห็นสมควรเพื่อให้คำปรึกษา หรือช่วยเหลือในการไกล่เกลี่ยให้คู่ความได้ยอมความกัน หรืออาจมอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ หน่วยงานสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลใดช่วยเหลือไกล่เกลี่ยให้คู่ความได้ยอมความกันก็ได้

เมื่อผู้ประนีประนอมหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายตามวรรคหนึ่งได้ดำเนินการไกล่เกลี่ยตามคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลแล้ว ให้รายงานผลการไกล่เกลี่ยต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลแล้วแต่กรณีด้วย ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยเป็นผลสำเร็จ บุคคลดังกล่าวจะจัดให้มีการทำสัญญาขอความขึ้นหรือจะขอให้เรียกคู่ความมาทำสัญญาขอความกันต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือศาลก็ได้

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลเห็นว่าสัญญาขอความไม่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลดำเนินการให้เป็นไปตามสัญญาขอความนั้น ”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 17 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 4 โดยมาตรา 17 บัญญัติว่า

“ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จัดทำรายงานประจำปีแสดงจำนวนการกระทำความรุนแรงในครอบครัว จำนวนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ และจำนวนการละเมิดคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ของพนักงานเจ้าหน้าที่และศาล และจำนวนการขอความ และรายงานต่อคณะรัฐมนตรีและรัฐสภาทราบปีละครั้ง”

ดังนั้น มาตรา 17 จึงควรบัญญัติใหม่ว่า

“ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จัดทำรายงานประจำปีแสดงจำนวนการกระทำความรุนแรงในครอบครัว จำนวนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ และจำนวนการละเมิดคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ของพนักงานเจ้าหน้าที่และศาล และรายงานต่อคณะรัฐมนตรีและรัฐสภาทราบปีละครั้ง”

4) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 8 วรรคสอง กำหนดให้ศาลเยาวชนและครอบครัวเท่านั้นที่มีอำนาจพิจารณาคดีความรุนแรงในครอบครัว

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 8 วรรคสอง ที่บัญญัติว่า

“ในกรณีที่มีการกระทำผิดตามมาตรา 4 วรรคหนึ่ง เป็นความผิดกรรมเดียวกับความผิดตามกฎหมายอื่น ให้ดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 4 วรรคหนึ่ง ต่อศาลรวมไปกับความผิดตามกฎหมายอื่นนั้น เว้นแต่ความผิดตามกฎหมายอื่นนั้นมีอัตราโทษสูงกว่าให้ดำเนินคดีต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีตามกฎหมายอื่นนั้น โดยให้นำบทบัญญัติทั้งหลายแห่งพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับโดยอนุโลม”

ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 8 วรรคสอง โดยบัญญัติ ให้ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาคดีความรุนแรงในครอบครัว

ดังนั้น มาตรา 8 วรรคสอง จึงควรบัญญัติใหม่ว่า “ในกรณีที่มีการกระทำผิดตามมาตรา 4 วรรคหนึ่ง เป็นความผิดกรรมเดียวกับความผิดตามกฎหมายอื่น ให้ดำเนินคดีความผิดตามมาตรา 4 วรรคหนึ่ง ต่อศาลรวมไปกับความผิดตามกฎหมายอื่นนั้น เว้นแต่ความผิดตามกฎหมายอื่นนั้นมีอัตราโทษสูงกว่าให้ดำเนินคดีต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีตามกฎหมายอื่นนั้น ทั้งนี้ ให้ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาคดีความรุนแรงในครอบครัว

5) แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 10 วรรคหนึ่ง กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจออกคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้ทันทีที่ได้รับแจ้งเหตุ

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า

“ในการดำเนินการตามมาตรา 8 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว ไม่ว่าจะมีการร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ โดยให้มีอำนาจออกคำสั่งใดๆ ได้เท่าที่จำเป็นและสมควร ซึ่งรวมถึงการให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการตรวจรักษาจากแพทย์ การให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์เบื้องต้นตามสมควรแก่ฐานะ การออกคำสั่งห้ามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้าไปในที่พำนักของครอบครัวหรือเข้าใกล้ตัวบุคคลใดในครอบครัว ตลอดจนการกำหนดวิธีการดูแลบุตร”

ควรแก้ไขเพิ่มเติม โดยบัญญัติให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งเหตุ โดยที่ไม่มีมาร้องทุกข์ก่อน

ดังนั้น มาตรา 10 จึงควรบัญญัติใหม่ว่า “เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามมาตรา 5 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่ง กำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว เป็นการชั่วคราว ไม่ว่าจะมีความร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ โดยให้มีอำนาจออกคำสั่งใดๆ ได้เท่าที่จำเป็นและสมควร ซึ่งรวมถึงการให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการตรวจรักษา จากแพทย์ การให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวขอใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์เบื้องต้นตาม สมควรแก่ฐานะ การออกคำสั่งห้ามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้าไปในที่พำนักของ ครอบครัวหรือเข้าใกล้ตัวบุคคลใดในครอบครัว ตลอดจนการกำหนดวิธีการดูแลบุตร”

6) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 6 ให้ความคุ้มครองพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อได้กระทำโดยสุจริต ย่อมได้รับความคุ้มครอง และไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญา และทางปกครอง

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มาตรา 5 บัญญัติว่า

“ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หรือผู้ที่พบเห็นหรือทราบการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว มีหน้าที่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

การแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง เมื่อได้กระทำโดยสุจริต ย่อมได้รับความคุ้มครอง และไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญา และทางปกครอง”

เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่กล้าที่จะปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ และเพื่อให้การดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย โดยมาตรา 6 บัญญัติว่า

“การแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 5 อาจกระทำโดยวาจาเป็นหนังสือทาง โทรศัพท์ วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นใด

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้พบเห็นการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือได้รับแจ้งตามมาตรา 5 แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ที่เกิดเหตุเพื่อ สอบถามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในสถานที่นั้นเกี่ยวกับการกระทำที่ได้รับแจ้ง รวมทั้งมีอำนาจจัดให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการตรวจรักษาจากแพทย์ และขอรับคำปรึกษาแนะนำจากจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ ในกรณีและผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์ จะดำเนินคดี ให้จัดให้ผู้นั้นร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ถ้าผู้นั้นไม่อยู่ในวิสัยหรือมีโอกาสที่จะร้องทุกข์ได้ด้วยตนเองให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ร้องทุกข์แทนได้

หลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนด”

ดังนั้น จึงควรแก้ไข โดยบัญญัติเพิ่มเติมมาตรา 6 วรรคสาม ดังนี้

“การกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคสอง เมื่อได้กระทำโดยสุจริต ย่อมได้รับความคุ้มครอง และไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญา และทางปกครอง”

7) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 12/1 กำหนดให้ศาลมีอำนาจรับฟังพยานหลักฐานในกรณีผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นผู้ถูกระทำมาก่อน

ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 เป็นมาตรา 12/1 ดังนี้

“ในกรณีที่ศาลพิพากษาเห็นว่า เป็นความรุนแรงในครอบครัว หากการกระทำนั้น จำเลยกระทำ เพราะมีเหตุจูงใจที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงต่อเนื่องมาก่อน ส่งผลต่อการตัดสินใจ ในการกระทำความผิด กำหนดให้ศาลอาจรับฟังพยานหลักฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของจำเลย ในกรณีที่มีผลการตรวจรักษาทางการแพทย์ว่าการตัดสินใจของจำเลยเนื่องมาจากถูกกระทำด้วยความรุนแรงต่อเนื่องมาก่อนว่าการกระทำเช่นนั้น มีเหตุผลในสถานการณ์และสภาพแวดล้อมประกอบกับ บังคับสัมพันธ์ที่ทำให้เกิดการกระทำความผิด ใช้เพื่อประกอบการพิจารณา เป็นเหตุยกเว้นโทษหรือ ลดโทษก็ได้”

จากข้อเสนอแนะดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า จะส่งผลให้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มีความชัดเจนมีสภาพบังคับมากขึ้น เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐสามารถนำกฎหมายไปปฏิบัติได้จริง ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและบุคคลในครอบครัวที่จะได้รับความคุ้มครองจากรัฐ ให้ปราศจากความรุนแรงในครอบครัว เมื่อมีการแทรกแซงจากหน่วยงานของรัฐมากขึ้นส่งผลให้มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายและ เป็นผลให้การใช้ความรุนแรงในครอบครัวลดลง ทำให้ประเทศชาติไม่ตื่นป่วนสงบประมาท และบุคลากร ในการแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในครอบครัว และจากการศึกษาเห็นว่า การใช้ความรุนแรง ในครอบครัวเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานาน การแก้ไขปัญหาค รัฐซึ่งเป็นหน่วยบังคับใช้กฎหมายต้องบังคับใช้กฎหมายให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อแก้ไข ปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ในส่วนสังคมต้องให้ความร่วมมือกับภาครัฐในการเข้าไปช่วยเหลือบุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง